

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.05.2009, sp. zn. 21 Cdo 154/2008, ECLI:CZ:NS:2009:21.CDO.154.2008.1

Číslo: 5/2010

Právní věta: Závěrem dovolacího soudu, že řízení netrpí zmatečnostmi uvedenými v § 229 odst. 1, v § 229 odst. 2 písm. a) a b) nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř., není soud v řízení o žalobě pro zmatečnost vázán.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.05.2009

Spisová značka: 21 Cdo 154/2008

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 15. 12. 2003, doplněný usnesením ze dne 15. 12. 2003 rozhodl, že „žalovaný je povinen společně a nerozdílně vydat žalobcům a) a b) podíl I domu čp. 1066 na P. a podíl I stavební parcely č. 449, vše zapsáno na LV č. 10, katastrální území N. M., obec P. zapsané u Katastrálního úřadu P.“ (výrok I.); zamítl „žalobu o vydání podílu I domu čp. 1066 na P. a podílu I stavební parcely č. 449, vše zapsáno na LV č. 10, katastrální území N. M., obec P., zapsané u Katastrálního úřadu P., žalobcům a) a b)“ (výrok II.) a „žalobu o uzavření dohody o vydání domu čp. 106 na P. a stavební parcely č. 449, vše zapsáno na LV č. 10, katastrální území N. M., obec P., zapsané u Katastrálního úřadu P., žalobkyni c) (právní předchůdkyni žalobců c/, d/ a e/)“ (výrok III.) a současně rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání M. Š. (právní předchůdkyně žalobců c/, d/ a e/) a žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 7. 2004 rozsudek soudu prvního stupně „ve vyhovujícím výroku o věci samé“ změnil tak, že „žalovaný je povinen vydat žalobcům a) a b) každému podíl 3/8 na domě čp. 1066 a na pozemku p.č. 449 v katastrálním území N. M., obec P., zapsaných na LV č. 10 u Katastrálního úřadu P.“ (výrok I.); rozsudek soudu prvního stupně potvrdil „v zamítavém výroku ve věci samé ve vztahu k žalobkyni M. Š.“ (výrok III.), rozhodl o náhradě nákladů dovolacího řízení.

Nejvyšší soud „dovolání žalobkyně M. Š. i jejích dědiců“, tj. žalobců c), d) a e), „jakož i dovolání žalovaného“ proti tomuto rozsudku dovolacího soudu rozsudkem ze dne 26. 10. 2005 zamítl.

Žalobci c), d) a e) se žalobou pro zmatečnost podanou u Městského soudu v Praze dne 13. 9. 2004 domáhali zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2004, „ve výrocích týkajících se M. Š. (výroky III., IV., V. a VII.)“. Uvedli, že „žalobkyně M. Š. dne 30. 5. 2004 zemřela“; že „v době jednání a vyhlášení rozsudku dne 1. 7. 2004 již neměla způsobilost být účastníkem řízení“; že jsou proto „dány podmínky k žalobě pro zmatečnost dle § 229 odst. 1 písm. b) a dále § 229 odst. 3 o. s. ř.“, neboť „nesprávným postupem soudu byla dědicům žalobkyně odňata možnost jednat před soudem při jednání dne 1. 7. 2004“.

M ě s t s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 11. 10. 2006 vyloučil „žalobu pro zmatečnost podanou proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2004 dle ustanovení § 229 odst. 1 písm. b) o. s. ř. k samostatnému projednání“ a „vyzval“ účastníky, aby „se do 7 dnů od doručení tohoto usnesení vyjádřili k předložení věci Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti“ (výrok I.); zamítl „žalobu pro zmatečnost podanou proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2004 dle ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř.“ (výrok II.); rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vycházel ze závěru, že „podle ustanovení § 235a odst. 1 o. s. ř. je příslušný rozhodnout pouze o žalobě pro zmatečnost podané z důvodů uvedených v ustanovení § 229 odst. 3 a 4 o. s. ř.“ a že „k projednání žaloby podané dle ustanovení § 229 odst. 1 písm. b) o. s. ř. není příslušný“; že žalobci c), d) a e) „v době vydání žalobou pro zmatečnost napadeného rozhodnutí účastníky řízení nebyli“; že „právní nástupce zemřelého účastníka totiž nevstupuje do řízení, ve kterých zemřelý vystupoval, automaticky v okamžiku smrti původního účastníka“; že „o tom, s kým bude v řízení namísto zemřelého účastníka pokračováno, rozhoduje soud usnesením (§ 107 odst. 1, věta druhá, o. s. ř.)“; že „pro případ smrti fyzické osoby jsou procesními nástupci, nestanoví-li zákon jinak, dědici původního účastníka, popřípadě ti z nich, kteří podle výsledku dědického řízení převzali právo nebo povinnost, o něž v řízení jde (§ 107 odst. 2 o. s. ř.)“; že „pro rozhodnutí dle ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. o tom, s kým bude v řízení jako s účastníkem pokračováno, musí být tedy minimálně soudu znám okruh dědiců“; že „k tomu je nezbytné, aby osoby, které jako dědic připadají v úvahu, alespoň učinily výslovný úkon o tom, že dědictví neodmítají“; že „tento úkon dědici dne 1. 7. 2004 učiněn ještě nebyl, dokonce nebyl učiněn ani 4. 10. 2004“; že „za této situace odvolací soud nemohl rozhodnout o tom, že v řízení bude dále pokračováno jako s účastníky s dětmi M. Š.“; že „u odvolacího jednání dne 1. 7. 2004 byl právní zástupce M. Š. a nyní po její smrti i jejích právních nástupců Mgr. J. A. přítomen a argumenty ve prospěch žaloby uplatňoval“; že „tato jeho účast byla pro chránění zájmů žalující strany rozhodující, když právě na účast advokáta a nikoliv účastníka je kladen důraz při posouzení, zda došlo k odnětí možnosti jednat před soudem či nikoliv“; že „je právě úkolem právního zástupce na základě svých odborných znalostí umožnit účastníku v rámci právní pomoci realizaci jeho procesních práv“; že žalobci c), d) a e) „v době vydání napadeného rozsudku nebyli účastníky řízení (a ani jimi po právu být nemohli)“ a že „jim proto ani nemohla být odňata možnost jednat před soudem“.

K odvolání žalobců c), d) a e) V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 25. 4. 2007 usnesení soudu prvního stupně „ve výroku II. a ve výroku o nákladech řízení“ potvrdil a uložil žalobcům c), d) a e) povinnost společně a nerozdílně zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení žalovanému 5474 Kč k rukám jeho právního zástupce. Dospěl k závěru, že „plná moc, kterou udělila za svého života M. Š. advokátu Mgr. J. A., zanikla podle § 28 odst. 5 o. s. ř. dnem 30. 5. 2004, kdy zemřela“; že proto „přítomnost uvedeného advokáta u odvolacího jednání dne 1. 7. 2004 nemá právního významu“; že „podle nyní platné právní úpravy ustanovení § 107 o. s. ř. předpokládá vydání rozhodnutí (usnesení) o tom, s kým bude v řízení pokračováno“; že „soud pokračuje v řízení s tím, jehož procesní nástupnictví bylo vyřešeno pravomocným rozhodnutím“; že „k vydání takového rozhodnutí v dané věci nedošlo“; že „v případě úmrtí účastníka musí soud bez návrhu vyřešit otázku procesního nástupnictví“; že „odvolací soud v dané věci objektivně pochybil, když nepostupoval podle § 107 odst. 1, odst. 2 o. s. ř.“ a že „na tom nic nemění skutečnost, že o úmrtí M. Š. nevěděl“; že „k podání mimořádných opravných prostředků (žaloby na obnovu řízení, žaloby pro zmatečnost i dovolání) je

procesně legitimován účastník řízení“; dále že „žalobci c), d) a e) podali proti rozsudku odvolacího soudu také dovolání a Nejvyšší soud s nimi jako s účastníky řízení jednal“; že dovolací soud „v odůvodnění svého rozsudku výslovně uvedl, že se zabýval také tím, zda ve věci nedošlo k vadám, které by zakládaly zmatečnost a že takové vady neshledal“ a že proto „odvolací soud nemohl při posuzování důvodnosti žaloby pro zmatečnost zaujmout jiný právní názor, než který vyslovil dovolací soud v rozhodnutí o dovolání směřujícím proti témuž rozsudku“.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podali žalobci c), d) a e) dovolání. Namítají, že „řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci“; že „pokud by jim nebyla nesprávným postupem odvolacího soudu v řízení a rozhodnutí dne 1. 7. 2004 odňata možnost před tímto soudem jednat, určitě by tento soud přesvědčili o závaznosti právního názoru Ústavního soudu ze dne 21. 7. 1994, [Pl. ÚS 16/1994 Sb. r.](#)“; dále že „jejich matka byla rasově persekuována ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 116/94 Sb.“; že „její restituční nárok je nejen oprávněný, ale i včas uplatněný“; že „odvolací soud by jejich odvolání zcela jistě vyhověl“, neboť „dovolacím soudem nesprávně citovaný názor ÚS sp. zn. [III. ÚS 107/04](#) byl vyjádřen ve zcela skutkově a právně odlišné věci až dne 16. 12. 2004 a odvolací soud, jehož rozhodnutí je žalobou pro zmatečnost napadáno, k němu nemohl přihlídnout, neboť dne 1. 7. 2004, kdy rozhodoval, byl vázán shora citovaným právním názorem ze dne 21. 7. 1994 ([Pl. ÚS 16/1994 Sb. r.](#))“; že „shodný názor s [Pl. ÚS 16/94](#) Sb. r. zaujaly i dva různě složené senáty odvolacího Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ve svých rozhodnutích ze dne 20. 1. 2004, sp. zn. 12 Co 560/2003 a ze dne 30. 3. 2004, sp. zn. 12 Co 549/2003“ a že „tato právní otázka je odvolacími i dovolacím soudem rozhodována rozdílně“. Navrhují, aby dovolací soud usnesení soudů obou stupňů zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnými osobami ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost, jsou obsaženy v ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a v § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl o žalobě pro zmatečnost jinak než v dřívějším usnesení proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější usnesení zrušil (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené usnesení odvolacího soudu má v rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost po právní stránce zásadní význam (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalobci c), d) a e) dovoláním napadají usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost. Podle ustanovení § 238a

odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno usnesení o žalobě pro zmatečnost, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobců c), d) a e) proti usnesení odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení 238 odst. 1 písm. a), § 238 odst. 2 a § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené usnesení odvolacího soudu v rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci odvolací soud řešil právní otázku, zda skutečnost, že soud jednal s účastníkem, který v průběhu odvolacího řízení zemřel a ve věci rozhodl ve vztahu k zemřelému účastníku řízení, je vadou podle ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. Protože tuto otázku řešil odvolací soud v rozporu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. [20 Cdo 1209/99](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 111, ročník 2000; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2001, sp. zn. [21 Cdo 1550/2000](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 88, ročník 2001), představuje napadené usnesení odvolacího soudu rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Podle ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. žalobou pro zmatečnost účastník může napadnout též pravomocný rozsudek odvolacího soudu nebo jeho pravomocné usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, jestliže mu byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem.

Odnětím možnosti jednat před soudem se rozumí postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizovat procesní práva, která mu občanský soudní řád dává (např. právo účastnit se jednání, činit přednesy, navrhopvat důkazy apod.); o vadu ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. jde přitom jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoliv jen při rozhodování (srov. například usnesení bývalého Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 1992, sp. zn. [2 Cdo 19/92](#), uveřejněné pod č. 25 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1993, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 1996, sp. zn. [2 Cdon 539/96](#), uveřejněné pod č. 27 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1998, a usnesení Nejvyššího

soudu ze dne 23. 4. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1420/96, uveřejněné pod č. 1 v časopise Soudní judikatura, ročník 1997).

V posuzovaném případě bylo zjištěno, že M. Š. (právní předchůdkyně žalobců c/, d/ a e/) zemřela dne 30. 5. 2004, tedy v průběhu odvolacího řízení. Odvolací soud při jednání konaném dne 1. 7. 2004 jednal s právním zástupcem M. Š., Mgr. J. A., a ve věci rozhodl rozsudkem z téhož dne. Ze spisu dále vyplývá, že přípisem ze dne 17. 7. 2004 doručeným soudu prvního stupně dne 20. 7. 2004 sdělil žalobce c) soudu, že M. Š. zemřela a kdo jsou její dědicové. JUDr. V. H., notářka v O., dopisem ze dne 8. 9. 2004 sdělila soudu prvního stupně, že podle zákonné posloupnosti jsou k dědění povoláni v první skupině děti zůstavitelky Ing. V. Š., Mgr. M. K. a J. H. (tj. žalobci c/, d/ a e/) a že jmenovaní dosud neučinili prohlášení o odmítnutí či neodmítnutí dědictví. Následně Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 26. 11. 2004 rozhodl, že v řízení bude nadále pokračováno s Ing. V. Š., Mgr. M. K. a J. H., namísto původní žalobkyně M. Š.

Podle ustanovení § 7 odst. 1, odst. 2, věta první, obč. zák. způsobilost fyzické osoby mít práva a povinnosti zaniká smrtí.

Podle § 19 o. s. ř. způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má způsobilost mít práva a povinnosti; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává.

Podle ustanovení § 28 odst. 5 o. s. ř., ztratí-li zastoupený způsobilost být účastníkem řízení, popřípadě zemře-li nebo zanikne-li zástupce, plná moc zaniká.

Podle § 107 odst. 1 o. s. ř. jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.

Podle ustanovení § 107 odst. 2 o. s. ř. ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení fyzická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, její dědici, popřípadě ti z nich, kteří podle výsledku dědického řízení převzali právo nebo povinnost, o něž v řízení jde.

Z výše uvedeného je zřejmé, že dnem úmrtí M. Š., tj. 30. 4. 2004, zanikla její způsobilost mít práva a povinnosti a její způsobilost být účastníkem řízení. Téhož dne zanikla také plná moc ze dne 26. 2. 2004 udělená M. Š. jejímu právnímu zástupci advokátu Mgr. J. A. Odvolací soud v nalézacím řízení však při jednání konaném dne 1. 7. 2004 postupoval stejně, jako kdyby M. Š. v době jeho rozhodování ještě žila; dědice po M. Š. (tj. žalobce c/, d/ a e/) za účastníky odvolacího řízení nepovažoval a rozhodl bez jejich účasti. Tímto nesprávným postupem byla žalobcům c), d) a e) ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. odňata možnost jednat před soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. [20 Cdo 1209/99](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 111, ročník 2000; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2001, sp. zn. [21 Cdo 1550/2000](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 88, ročník 2001).

Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že odvolací soud v době vydání rozsudku ze dne 1. 7. 2004 o úmrtí M. Š. nevěděl, ani skutečnost, že dědice M. Š. v dané věci zastupoval v odvolacím řízení rovněž Mgr. J. A.

Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny.

Podle § 235b odst. 3 o. s. ř. bylo-li proti napadenému rozhodnutí podáno též dovolání, soud řízení o žalobě pro zmatečnost přeruší až do rozhodnutí dovolacího soudu.

Podle § 235e odst. 4 o. s. ř. bylo-li napadené rozhodnutí dovolacím soudem zrušeno, soud řízení o žalobě pro zmatečnost zastaví.

Z uvedeného vyplývá, že ve vztahu mezi žalobou pro zmatečnost a dovoláním má přednost rozhodování o dovolání; bude-li dovolacím soudem napadené rozhodnutí zrušeno, soud řízení o žalobě pro zmatečnost zastaví, v opačném případě po rozhodnutí dovolacího soudu pokračuje v řízení.

Zjistí-li dovolací soud buď z vlastní iniciativy, nebo z podnětu odvolatele, že řízení trpí zmatečnostmi uvedenými v § 229 odst. 1, v § 229 odst. 2 písm. a) a b) nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř., napadené rozhodnutí zruší, i když v dovolání takové vady nebyly uplatněny. Zákon zde dovolacímu soudu umožňuje, aby zrušil napadené rozhodnutí, jestliže trpí zmatečností, neboť jde o takové vady, které představují porušení základních principů ovládajících řízení před soudem, že napadené rozhodnutí nemůže už z tohoto důvodu obstát; trpí-li rozhodnutí takovými vadami, není možné, aby je dovolací soud pominul a aby na nich tak postavil své rozhodnutí. Jestliže dovolací soud uvedeným způsobem zmatečnosti nezohlední, neznamená to, že by nemohly být předmětem žaloby pro zmatečnost (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. [21 Cdo 59/2005](#), uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 86, ročník 2006).

Závěr odvolacího soudu, že „nemohl při posuzování důvodnosti žaloby pro zmatečnost zaujmout jiný právní názor, než který vyslovil dovolací soud v rozhodnutí o dovolání směřujícím proti témuž rozsudku“ proto není správný.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu není správné. Nejvyšší soud proto toto usnesení zrušil (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta první, o. s. ř.).